

## ABSTRACT

### ASSESSING THE PRODUCTION OF SELECTED ENGLISH COMPLEX CODAS OF THAI UNIVERSITY STUDENTS

Jason Clark

Payap University, Chiang Mai, 2007

Supervising Professor: Associate Professor Dr. Jonathan Leather

The goal of this thesis is to evaluate and rank the pronunciation accuracy of 50 common English complex codas arising from –ed and –s inflections. Knowledge of the accuracy rates of coda groups and typical repairs used by their learners should be useful to teachers. Cross-linguistic theories which help explain problems with coda production and previous findings on learner repair strategies are consulted to devise a numerical scoring method. Scores and frequency of occurrence of the complex codas evaluated were weakly correlated, indicating that exposure per se has been of little benefit to learners. As many of the most commonly used codas in English are voiced, and as postvocalic /l/ occurs frequently, remedial work on 5 voiced doubleton codas and 5 tripleton codas involving postvocalic /l/ is suggested.

This thesis reports the evaluations of 4 fluent Thai learners reading a prepared wordlist and narrative, and 5 Thai and 3 East-Asian beginning-intermediate learners reading the same narrative on two occasions. The author performed phonemic identification and assessment of approximately 800 coda tokens taken from these readings. Two auditor assistants evaluated the first group of informants, using a 6-point intelligibility rating scale, graded to the quarter point. Correlation between the

auditors' mean assessments of the fluent informants and their individual accumulated coda-token scores was nearly significant.

Voiced complex codas and those involving –ed grammatical inflections were less accurate than voiceless codas and codas involving –s inflections for both populations. Postvocalic /l/ was rarely articulated except following /e/. Typical repairs for difficult codas involved deletion, usually of the final coda consonant, and voicing substitution. Substitution of manner or place of articulation was prevalent with less proficient informants. More proficient informants showed fewer deletions and more voicing substitutions. Correlation of mean scores of seven feature permutation categories from the two populations was significant.

บทคัดย่อ

การประเมินการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกด  
ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาชาวไทย

นายเจสัน คลาร์ก

มหาวิทยาลัยพายัพ จังหวัดเชียงใหม่ กรกฎาคม 2550

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: รศ. ดร. โจนาราน เลทเธอร์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะวัดผลและจัดลำดับความแม่นยำในการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดของคำในภาษาอังกฤษที่ลงท้ายด้วย -ed และ -s จำนวน 50 คำ ความรู้ในเรื่องอัตราความแม่นยำของการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดเหล่านี้ รวมทั้งกลวิธีในการแก้ปัญหของผู้เรียนน่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอน วิทยานิพนธ์นี้ใช้ทฤษฎีทางด้านภาษาศาสตร์และผลจากการศึกษาอื่น ๆ ในเรื่องกลยุทธ์การแก้ปัญหในการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดเหล่านี้ มาเป็นแนวทางในการให้คะแนน พบว่าคะแนนและความถี่ของพยัญชนะตัวสะกดที่วัดมีความสัมพันธ์กันน้อยมาก ซึ่งให้เห็นว่าการได้สัมผัสกับการออกเสียงคำเหล่านี้ไม่ได้เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนเท่าใดนัก โดยเหตุที่พยัญชนะตัวสะกดในภาษาอังกฤษส่วนมากเป็นเสียงก้อง และเสียงพยัญชนะตัวสะกด /l/ ปรากฏบ่อยครั้ง จึงแนะนำให้ฝึกโดยใช้คำที่มีพยัญชนะตัวสะกดสองเสียงที่เป็นเสียงก้องจำนวน 5 คำ และคำที่มีพยัญชนะตัวสะกดสามเสียง ที่มีเสียง /l/ ตามหลังสระในทันที จำนวน 5 คำ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้รายงานการวัดผลกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นคนไทยที่มีความสามารถในการอ่านระดับสูง จำนวน 4 คน อ่านออกเสียงคำที่เตรียมไว้และอ่านเรื่องอีก 1 เรื่อง อีกกลุ่มหนึ่งเป็นคนไทย 5 คน และชาวเอเชียตะวันออก 3 คน ซึ่งมีความสามารถในการอ่านในระดับต้น ถึงระดับปานกลาง อ่านเนื้อเรื่องเดียวกัน 2 ครั้ง

ผู้วิจัยได้ระบุหน่วยเสียง และประเมินหน่วยพยางค์ของตัวสะกดจากการอ่านของกลุ่มตัวอย่างข้างต้น จำนวนประมาณ 800 หน่วย ผู้ช่วยจำนวน 2 คนได้ประเมินกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก โดยใช้ตารางการให้คะแนนแบบ 6 ระดับ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนการประเมินของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มแรก กับคะแนนการออกเสียงพยางค์ของตัวสะกดเป็นรายบุคคลเกือบจะมีนัยสำคัญทางสถิติ ( $r = .96; P = .042$ )

กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแม่นยำในการออกเสียงพยางค์ของตัวสะกดที่มีเสียงก้องและที่เกี่ยวข้องกับกฎการเติม -ed ทำยกริยาน้อยกว่าการออกเสียงพยางค์ของตัวสะกดที่เสียงไม่ก้องและที่เกี่ยวข้องกับกฎการเติม -s กลุ่มตัวอย่างไม่ค่อยออกเสียงพยางค์ของตัวสะกด /l/ ยกเว้นเมื่อตามหลัง /e/ กลวิธีหลักในการแก้ปัญหาการออกเสียงพยางค์ของตัวสะกดเหล่านี้คือ การกร่อนเสียง ซึ่งส่วนมากเป็นการกร่อนเสียงพยางค์ของตัวท้ายสุด และการแทนเสียง กลุ่มที่มีสมรรถภาพต่ำกว่ามักแทนเสียงโดยการเปลี่ยนลักษณะการออกเสียงหรือตำแหน่งฐานกรณ์บ่อยกว่ากลุ่มที่มีสมรรถภาพสูง ส่วนกลุ่มที่มีสมรรถภาพสูงกว่าใช้การกร่อนเสียงน้อยกว่าและใช้การแทนเสียงมากกว่ากลุ่มที่มีสมรรถภาพต่ำ ค่าความสัมพันธ์ของค่าเฉลี่ยของการเรียงลำดับของลักษณะการออกเสียง 7 ประเภทจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติ